

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У4905/22
Дана 24.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Данијела Марјановић Чолаковић, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Грковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Арсић Драгане из Новог Сада, Булевар Јована Дучића 39д, испред Удружења за заштиту шума и Одбранимо шуме Фрушке горе, против туженог органа Покрајинског секретаријата за урбанизам и заштиту животне средине, Нови Сад, ради поништаја решења број 140-501-1218/2021-02 од 18.01.2022. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог органа Покрајинског секретаријата за урбанизам и заштиту животне средине, Нови Сад, број 140-501-1218/2021-02 од 18.01.2022. године и предмет **ВРАЋА** туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Покрајински секретаријат за урбанизам и заштиту животне средине, Нови Сад, да тужиоцу Арсић Драгани из Новог Сада, Булевар Јована Дучића 39д, испред Удружења за заштиту шума и Одбранимо шуме Фрушке горе, накнади трошкове управног спора у износу од 390,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца за поништавање коначног решења на основу члана 183. Закона о општем управном поступку, односно за укидање решења на основу члана 184. Закона о општем управном поступку и то решења Покрајинског секретаријата за заштиту природе број 03-1967/2 од 19.08.2020. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 31.01.2022. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Наводи да је у свом захтеву детаљно навео чињенице због којих сматра да су испуњени услови за поништај коначног решења, односно његово укидање. Сматра да није у обавези да тачно дефинише који став члана 183. и 184. Закона о општем управном поступку се у конкретном случају може применити, већ је дужан да опише релевантне чињенице самог случаја и да укаже због чега сматра да је оспорени акт незаконит. Додаје да је управни орган поступио потпуно супротно Закону о општем управном поступку, те се одлуком туженог повређује право странке на правично суђење, на приступ правди, што води произвољној примени права и у коначном крши право на делотворно правно средство. Даље наводи да је одлука о одбацивању захтева могла бити донета испуњењем услова из члана 92. Закона о општем управном поступку, што овде није случај. Указује на одредбе члана 58. и 59. Закона о општем управном поступку, наводећи да се у поменутим законским одредбама ни у једној речи не помиње да тужилац мора да квалификује одредбу закона под коју подводи чињенично стање. Наводи да тужени уопште није утврђивао релевантне чињенице за одбацивање захтева да би такву одлуку могао да донесе. Такође, указује да је тужилац прекорачио границе овлашћења када је одбацио захтев тужиоца јер му закон није дао ову врсту јавних овлашћења како би он могао да их злоупотребљава. Сматра да је тужени требао мериторно да одлучи о захтеву, а не да супротно одредбама Закона о општем управном поступку одбаци захтев. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновни поступак, као и да досуди трошкове судске таксе по одлуци суда са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења, предлажући да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и навода оспореног решења произлази да је тужилац, 13.12.2021. године поднео захтев за поништавање коначног решења на основу члана 183. Закона о општем управном поступку, односно за укидање решења на основу члана 184. Закона о општем управном поступку и то решења Покрајинског секретаријата за заштиту природе број 03-1967/2 од 19.08.2020. године. Поступајући по поднетом захтеву, тужени је, сходно члану 59. став 1. Закона о општем управном поступку, дописом број 140-501-1218/2021-02 од 16.12.2021. године позвао подносиоца захтева да у року од 8 дана од дана пријема тог дописа, уреди поднесак како би се по њему могло поступати, тако што ће прецизирати које ванредно правно средство подноси, као и на основу ког законом прописаног разлога. Овим дописом, странци је указано да, како се ванредним правним средствима тражи интервенција у односу на коначна решења, неопходно је прецизно одредити ванредно правно средство које се користи, будући да се њиме врши ванредна контрола законитости решења, што подразумева и претходно утврђену испуњеност свих законом прописаних процесно – правних претпоставки за његову примену. Истим дописом је наведено да је, имајући у виду да је чланом 44. Закона о општем управном поступку прописано ко може бити странка у поступку, неопходно јасно одредити и подносиоца ванредног правног средства. Странка је упозорена да

уколико у датом року не поступи по овом допису и свој захтев не уреди, поднесак ће сагласно члану 59. став 2. Закона о општем управном поступку, бити одбачен, Према достављеној повратници, странка је овај допис примила 28. 12. 2021. године.

Подносилац захтева је 30.12.2021. године, доставио поднесак у коме је, у вези са чланом 44. Закона о општем управном поступку, указао да је Арсић Драгана поднела захтев испред покрета „Одбранимо шуме Фрушке горе“ и „Удружења за заштиту шума“, сходно члану 44. став 3. Закона о општем управном поступку. Наводи да подноси ванредни правни лек по члану 183. или 184. Закона о општем управном поступку и указује да подноси правно средство по оба члана, јер сматра да су испуњени услови да управни орган размотри испуњеност услова и за поништавање коначног решења и за укидање решења. Наводи да самим законом нигде није прописано да подносилац мора да поднесе само једно ванредно правно, средство, док је са друге стране управни орган у обавези да размотри основаност навода подносилаца на које реферише. Даље наводи да је, у конкретном случају, јасно указала да сматра да су испуњени услови из члана 183. став 1. као и из члана 184. став 1. Закона о општем управном поступку да се оспорено решење стави ван снаге, а да је управни орган тај који ће утврдити да ли су наводи подносилаца валидни и да ли је потребно поништити или укинути решење. Наводи да подносилац као правни лаик није дужан да то зна, али да је управни орган у обавези да се изјасни на све наводе из захтева. Указује да Закон о општем управном поступку ни у једној одредби не прописује да се подносилац уопште и мора позвати на члан Закона о општем управном поступку, јер о примени права води рачуна сам управни орган, да сходно члану 9. наведеног закона, све радње предузима и основаност захтева испитује сам управни орган. Подносиатељка истиче да остаје при свом захтеву и тражи да се Покрајински секретаријат за урбанизам и заштиту животне средине изјасни како по питању испуњености услова из члана 183. став 1 Закона о општем управном поступку, тако и по питању испуњености услова из члана 184. став 1. истог закона. Наводи да приложени захтев садржи и више од информација које је подносилац био дужна да достави, опет с обзиом на члан 9. наведеног закона, тако да је на Покрајинском секретаријату да оцени да ли ће захтев усвојити по члану 183. став 1. Закона о општем управном поступку или по члану 184. став 1. истог закона, те да у сваком случају, наведени закон ни у једном члану не прописује да су овакви захтеви неуредни, већ налаже да управни орган испита основаност свих навода странке у поступку.

Оцењујући поднети захтев и изјашење из поднеска од 30.12.2021. године, тужени је закључио да је захтев странке нередан. Тужени је цитирао одредбе члана 183. и 184. Закона о општем управном поступку и нашао да су ванредна правна средства чију примену подносилац захтева подноси представља претходно утврђену испуњеност свих законом прописаних процесно – правних претпоставки за њихову примену. Стога се у захтеву мора прецизно одредити правно средство које се користи, како би се по њему могло поступати. У конкретном случају, захтев подносиоца којим се тражи интервенција у односу на коначно и правноснажно решење је непрецизан и нејасан, како би се по њему могло поступати, јер подносилац нити је прецизирао које ванредно правно средство користи, нити је навео законом прописане разлоге за његову примену. На ово је подносиоцу захтева указано дописом број: 140-501-1218/2021-02 од 16.12.2021. године, уз упозорење на последице непоступања по допису. Тужени је ценио наводе подносиоца да је другостепени орган дужан да размотри испуњеност услова за поништавање коначног решења и испуњеност услова за укидање решења и по службеној дужности,

али то не може утицати на другачију одлуку у овој управној ствари, која се води по захтеву подносиоца којим тражи да се из правног поретка уклони решење, применом два различита ванредна правна средства. Имајући у одредбе члана 59. став 1. и 2. и члана 92. Закона о општем управном поступку, те чињеницу да подносиатеља захтева није у одређеном року отклонила наведене недостатке и уредила захтев како би се по њему могло поступати, на основу члана 92. став 1. тачка б) у вези са чланом 59. став 2. Закона о општем управном поступку, тужени је одлучио кау у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Наиме, тужени је одбацио као неуредан захтев странке налазећи да је поднети захтев непрецизан и нејасан, како би се по њему могло поступати, јер подносилац нити је прецизирао које ванредно правно средство користи, нити је навео законом прописане разлоге за његову примену. Међутим, полазећи од садржине поднетих ванредних правних средстава назначених у диспозитиву оспореног решења, Управни суд налази да није било основа за налагање њиховог уређења, с обзиром да се подносилац захтева јасно позвао на захтев за поништавање коначног решења на основу члана 183. Закона о општем управном поступку и на захтев за укидање решења на основу члана 184. истог закона, при чему навођење законског разлога из поменутих одредби закона није прописан као предуслов за поступање по поменутих ванредних средствима. Такође, Закон о општем управном поступку ниједном одредбом не предвиђа забрану да се поднесе више правних средстава, те да је стога незаконит налог туженог органа да се определи само за једно од поднетих ванредних правних средстава. Полазећи од изнетог, Управни суд налази да је образложење туженог органа правно неприхватљиво, јер разлози дати у образложењу не упућују на одлуку дату у диспозитиву оспореног решења.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решавао без одржавања усмене расправе јер предмет спора очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ је одлука суда заснована на утврђеним повредама правила поступка које ће бити отклоњене у поступку поновног решавања туженог органа.

Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу правила поступка изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку из става 2. диспозитива пресуде суд је донео применом одредаба чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом чланова 150, 153 и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Према одредбама Тарифног бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 43/23 и 56/25), тужиоцу су досуђени трошкови судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара сходно одредби члана 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94...95/18) са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате, у складу са чл. 277. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78...57/89 и „Службени лист СРЈ“, бр. 31/93 и “Службени гласник РС”, бр. 18/20). Тужиоцу нису досуђени трошкови судске таксе на пресуду јер на основу напомене 1. Тарифног

броја 24. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...91/25) тужилац није таксени обвезник, јер се такса плаћа само на одбацујући и одбијајући одлуку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.04.2026. године, III-11 У.4905/22

Записничар
Соња Грковић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

КСВ

Vertical line on the left side of the page.

Faint, illegible text or markings in the center of the page.